

Mensen onderweg

De afgelopen week zijn de regels in ons land én dus ook in de kerken strenger geworden. We relatieve vrijheid wordt weer ingeperkt in de verwachting dat het aantal besmettingen omlaag gaat. Over een paar weken zullen we zien of die verwachting uitkomt.

Mensen trekken zich weer terug in hun huis, feestjes en vergaderingen worden afgezegd.

De sportverenigingen leggen hun activiteiten stil.

En ook in de kerkgebouwen zal het weer stiller worden dan in de afgelopen maanden.

Ik keek naar het schilderij. Nu valt me op dat de mensen zijn getekend met een dikke roze lijn. Alsof iedereen een schild om zich heen heeft ter bescherming.

We moeten onszelf beschermen door afstand te houden.

We moeten onszelf afschermen van de buitenwereld die opeens bedreigend kan zijn.

Dat schild van bescherming kan overigens ook een schild van geslotenheid worden. Dan raken we opgesloten in onszelf.

In de psalmen wordt God vaak een schild genoemd. Hij beschermt ons.

Wat betekent dat in deze weken van op onszelf terug geworpen te zijn?

Kunnen we ervaren dat God ons nabij is? Dat in Zijn liefde de anderhalve meter doorbroken kan worden? Dat we opengaan en openstaan voor het leven?

In paar weken geleden was er ophef over de zondagse kerkdiensten in Staphorst. Weinig kerkgangers wilden voor de camera reageren, ik zag één uitzondering. Een jongere man met een bijbel in de hand wilde wel wat zeggen. In latere journaals zag ik dat een deel van zijn woorden eruit was geknipt. Maar hij zei: Natuurlijk kan ik ook ziek worden. Maar ik vertrouw ook op God. De media hadden weinig begrip voor de kerkgangers in Staphorst, en veel mensen in het land keurden hun gedrag ook af. Maar ik hoop dat vele gelovigen het deze jonge man kunnen nazeggen: Natuurlijk kan ik ziek worden, ik bescherm mijzelf daarom zo goed mogelijk. Maar daarnaast durf ik ook op God te vertrouwen. Hij is uiteindelijk mijn schild.

Pastoor Joke Kolkman